

jongen bleef staan, leunend met zijn elboog in den schoot van grootmoeder.

Vormelijk-koel vroeg mevrouw:

'Heb jullie een mooie reis gehad?'

'Ja, heel mooi. Heeft 't u goed gedaan in Wiesbaden?'

'O ja.'

Er was stilte.

Jeannes kalme beheersching slonk langzaam weg onder den strakken blik van mevrouw Verwoude, die toch zoo vaag, zoo terugwijzend deed in haar smart. Hier verloor zij haar aplomb van opgewekte bijdehande vrouw, en wrevelig voelde zij zich verlegen in deze koel aristocratische omgeving, in die donkerdeftige groote kamer met eikenhout beschoot en de antieke kostbare meubels.

Zij was de oudste uit een groot gezin dat van een klein inkomen rond moest, en meer dan haar zwakke moeder had zij het huishouden bestuurd en de kleinere kinderen opgevoed. En zij was er geworden werkzame, flinke, plichtgetrouwe vrouw, vrouw al in haar meisjesjaren, praktisch en handig, zorgzaam voor kinderen, maar zonder veel teederheid, goed maar niet innig, méér voelend voor kinderpret dan kinderleed, vooral missend het intuïtief begrijpen van een anders gevoel. In afschrik voor alle ziekelijkheid kende ze geen onderscheid tusschen verweektheid en verfijning, vond ze alle fijngevoeligheid sentimenteel.

'Gezond moest alles zijn, gezond, frisch en licht . . . en gezond je gedachten, geen getob over dingen, die niet anders konden, die zóó het beste en meest praktische waren.'

En zoo kon zij, met haar gladde gezonde opgewekte natuur niet peilen het diepe karakter dier oude vrouw, niet peilen de verontwaardigd-bittere smart van die ziel, welke in ouderdom haar hartstochtelijk vuur jong had bewaard. Zij doorvoelde niet het woeste lijden der moeder, dat onrechtvaardig maakte tegen haar – zij voelde alleen verstandelijk het onredelijke ervan.

En missend den fijnen tact om door een enkel woord iets te zeggen, dat hier in dien moeielijken toestand op zijn plaats was, wilde zij allen forceeren tot een gedwongen natuurlijkheid.